

питани! по Балканитѣ нѣма гимии и не се ловятъ циганци, казваха на Гърцитѣ.

— Защо не отидешъ при своитѣ? казваха опълченцитѣ на Турчина, името и фамилията на когото не помня, да станешъ баши бозукъ и да колишъ мирнитѣ Българи? Въ опълчението могатъ да те убиятъ, освѣнъ това намъ ще ни готвятъ свинско. . .

— За туй ще се бия съ моитѣ едновѣрци, отговаряше Турчина, защото убиватъ и мжчатъ мирнитѣ жители, а колкото се отнася до ястието, азъ и сухъ хлѣбъ може да ямъ, а понататѣкъ каквато бѣде волята на Аллаха. И той искаваше това тѣй смиренно и добродушно, щото съвършено обезоръжаваше своитѣ другари — Българи, които по послѣ го обикнаха и се отнасяха съ него по другарски, а особено слѣдъ биткитѣ, въ които „нашия“ Турчинъ се би съ своитѣ едновѣрци, не по лошо отъ Българитѣ. За жалость не тѣй се отнасяха къмъ дѣлото другитѣ народности, особено, „брачата“ Сърби; но за това ще споменемъ по-долу. Впрочемъ, въ 3-та дружина имаше нѣколко Гърци, които съчувствено се отнасяха къмъ Българското свѣто дѣло. Единъ изъ между тѣхъ особено се отличавахе съ своята привързаность къмъ Българитѣ и съ пълната си готовность да се жертвува за православнитѣ — Българи

Този Гъркъ *) бѣше, побѣлѣлия вече и закаления въ боеветѣ съ общия ни врагъ — Турция, — Караискаки. Караискаки бѣше старецъ прѣхвърлилъ вече 60 години; при всичко това, въ врѣме на походитѣ той винаги вървеше прѣдъ ротата не въ рѣдоветѣ. — Той бѣше освободенъ отъ учение и въ врѣме на похода не влизаше въ строя. Той не говореше по български, твърдѣ слабо се обясняваше по турски и наричаше опълченцитѣ „мои дѣтча“ Караискаки бѣше приетъ въ офицерския кружокъ въ 3-та дружина.

*) Въ 1891 година, прѣзъ мѣсяцъ Мартъ, сѣдбата ни събра пакъ наедно съ 80 годишния старецъ Караискаки, само не на бойното поле вече, но въ IV Полицейски участѣкъ въ столицата на Свободна България!